

[Hanne Reintoft.]

sætte af til offentligt forbrug, til offentlige investeringer og til overførselsindkomster. Videre nævnte ministeren, at hovedsynspunktet i finanspolitikken er udviklingen på statsbudgettet for den samlede danske økonomi. Ved en sådan generel debat om landets økonomi kunne vi efterhånden lige så godt lade de forskellige ministerier foretage de nødvendige justeringer, så at betalingskontoen simpelt hen altid balancerede. Vi behøvede tilsyneladende slet ingen finansminister. Hvis folketingets opgave bare skal være at tage stilling til, om vi har en betalingsbalance eller ej, og om de samlede skatter, afgifter og kontingenter til stat, kommuner og sociale sikringsordninger skal fastlåses på 45 pct. af bruttofaktorindkomsten, er der faktisk ikke noget tilbage at diskutere eller forhandle om. Det er vel også derfor, hele debatten i dag har et underligt løst præg, man snakker om alt muligt andet end netop finanspolitik.

Finanslovsforslaget og især fremsættelses-talen er et klart udtryk for den bureaukratiske kynisme, regeringen tit med finansministeren som sin fornemste talsmand fremfører. Den lader, som om de 1.000 kr., der faktisk tages fra hver eneste borger i Danmark — og det er tit flere tusinde kroner pr. familie — og som skal indefrysés i et urørligt kasseoverskud, er noget ligegyldigt. Men for de millioner af mennesker, der har et budget med udgifter, der op mod 100 pct. er bundet til husleje, mad, transport, tøj og andre fornødenheder, betyder et kasseoverskud, der skal skaffes ved hjælp af 1.000 kr. pr. person, uhyre meget. Det er muligt, man ikke forstår det, når man sidder på regeringsbænkene, men en lavtlønsarbejder forstår det meget tydeligt.

Samtidig med denne unødvendige skatteflåning af alle samfundsborgere nedskæres de arbejdendes og ligestilledes levestandard ved en række asociale omfordelinger af både skat og ydelser, omfordelinger fra lønmodtagerne til de besiddende. Omlægningen af skatteinddragelsen fra den direkte beskatning til indirekte beskatning har ramt og rammer stadig de fattige hårdest af to grunde. Dels bliver den progressive beskatning ophævet, dels undgår kapitalisternes opsparringer at blive beskattet, da de ikke indgår i forbruget. Den progressive beskatning op-

hæves jo også, efterhånden som flere og flere byrder pålægges kommunerne. Det er helt forrykt at tale om et velfærdssamfund, når mælk, flæsk, kartofler og medicin, altså alle livsnødvendige ting, beskattes med 15 pct., mens formuer på over 300.000 kr. kun beskattes med 9 promille. Man skal ikke tro, at befolkningen ikke er ved at få øje for det, for der er en så skrigende modsætning i det, at det simpelt hen ikke bliver ved at gå. Vi kan ikke forsvare, at der overhovedet lægges den mindste skat på mad, det er uforståeligt, at brød til det nøgne eksistensminimum skal beskattes på lige fod med opsparring og luksusgenstande.

Efter finanslovsforslaget omlægges tilskuddene til medicin, så der spares 15 kr. pr. indbygger om året. Velbekomme, siger jeg, for det bliver ikke 15 kr. pr. indbygger det bliver et betydelig større beløb for dem, der er syge og trænger mest til hjælp. De mennesker, der rammes på deres krop og sundhedstilstand som følge af dårlige boligforhold, skal nu ikke alene straffes med boligspekulationen, de skal også straffes med dyrere medicin. Det gælder også dem, der er nedkørt på vores arbejdspladser, fordi man ikke tager de tilstrækkelige sundhedsmæssige hensyn. En ulykke kommer sjældent alene, siger et gammelt mundheld, og finanslovsforslaget er et tydeligt eksempel på, at de sociale ulykker er sat ganske godt i system, og socialministeren har vel også i sin almindelige asociale tankegang haft en finger med i det spil.

Det er, som om regeringen overhovedet ikke har den mindste skygge af social indignation tilbage, endsige social forståelse. Foruden nedskæringen af tilskuddene til medicin skærer man også det alderstillæg væk, som pensionister over 80 år normalt får; og disse 5 mill. kr. er dog kun håndører ved siden af de milliardbeløb, der fastlåses i kasseoverskuddet. Millionærer får fuld folkepension, mens oldingene fratages deres alderstillæg. De borgerlige principper for sociale ydelser, som regeringen slavisk følger, bevirker, at de sociale forhold i vores land udvikler sig i en fuldstændig gal retning.

Statens tilskud til daginstitutionerne skæres ned med 5 pct., og det betyder, at forældrene kommer til at betale en femhundredkroneseddel mere om året for pladser på